

Η Εθνική Επέτειος της καρδιάς μας

Σήμερα, 28 Οκτωβρίου, η Ορθόδοξη Εκκλησία μας γιορτάζει την Αγία Σκέπη της Υπεραγίας Θεοτόκου εν Βλαχερναίς. Η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος, με απόφασή της στις 21 Οκτωβρίου 1952, έχει μεταθέσει αυτή τη γιορτή από την 1^η Οκτωβρίου στις 28, **ταιριάζοντας έτσι το νόημα της θρησκευτικής** εορτής με την Εθνική Επέτειο της καρδιάς μας, το ΟΧΙ όλων των Ελλήνων. Ας θυμηθούμε λίγο τι συνέβη τότε στο Βυζάντιο:

Στα χρόνια του βασιλέως Λέοντος του Μεγάλου (457-474 μ.Χ.) ζούσε στην Κων/πολη ο **όσιος Ανδρέας**, ο κατά Χριστόν σαλός. *Σαλός είναι ο τρελλός και κατά Χριστόν σαλοί ονομάζονται κάποιοι άγιοι, οι οποίοι κάνανε περίεργα και παράλογα πράγματα στη ζωή τους, με απώτερο σκοπό να τους θεωρούν παλαβούς ή παλιανθρώπους και να μη τους τιμούν οι άλλοι άνθρωποι. Έτσι αυτοί κατάφερναν να ζουν εν ταπεινώσει και αφανεία.*

Μια νύχτα, όμως, που γινότανε αγρυπνία στο ναό της Παναγίας των Βλαχερνών στην Κωνσταντινούπολη, ο **όσιος Ανδρέας** μαζί με το μαθητή του **Επιφάνιο** **είδαν** την **Υπεραγία Θεοτόκο** **οφθαλμοφανώς**, όχι σε όραμα, να μπαίνει από την κεντρική πύλη του ναού. Την συνόδευαν ο Ιωάννης ο Πρόδρομος, ο Ιωάννης ο Θεολόγος και πλήθος αγγέλων. Αφού μπήκε μέσα στο ναό προχώρησε στον σολέα. Εκεί γονάτισε και προσευχήθηκε πολλή ώρα με θερμά δάκρυα υπέρ της σωτηρίας των πιστών, ενώ **τη βλέπανε μόνο ο Ανδρέας και ο Επιφάνιος**.

Αφού προσευχήθηκε η Θεοτόκος, σηκώθηκε και μπήκε μέσα στο ιερό, όπου φυλασσόταν το **μαφόριό** της, ο πορφυρός της χιτώνας, το πήρε στα χέρια της και βγαίνοντας έξω το άπλωσε πάνω από τους πιστούς, για να δείξει ότι **τους σκέπει** και τους προστατεύει.

Αυτό είναι το γεγονός το οποίο στάθηκε αφορμή η Εκκλησία μας να καθιερώσει την γιορτή της αγίας Σκέπης, δηλαδή τη γιορτή προς τιμή της Παναγίας, η οποία σκέπει και προστατεύει **το λαό του Θεού** και φωτίζει τους πιστούς στο δρόμο για την τελείωση. Αυτό ακριβώς έκανε η μητέρα του Θεού και στον πόλεμο του

’40, σκέπαζε και προστάτευε όλους τους Έλληνες. Αναρωτιέστε πώς μας σκεπάζει και πώς μας προστατεύει η Παναγία μας; Με τις προσευχές της, με τις παρακλήσεις της στον Υιό της και με τα δάκρυά της.

Σημαντική ημέρα η σημερινή και για τον Οικουμενικό Ελληνισμό. Είναι μια μέρα τιμής, δόξας και μνήμης, μια μέρα που δεν πρέπει ποτέ κανείς να λησμονεί, γιατί είναι πάντα επίκαιρη και πάντα αποτελεί ένα σπουδαίο μάθημα ζωής.

Το «παράδοξο» είναι ότι ενώ όλοι οι λαοί γιορτάζουν τη λήξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, εμείς, **οι Έλληνες**, γιορτάζουμε την είσοδό μας σε αυτόν. Τούτο όμως δε γίνεται από αγάπη για τον πόλεμο, εξάλλου η Ελλάδα έκανε ό,τι μπορούσε για να τον αποφύγει, αλλά γιατί από την αρχαιότητα ακόμη οι Έλληνες πίστευαν ότι **αυτός που αγωνίζεται για τα ιδανικά του βγαίνει πάντα νικητής**. Εφόσον μπήκαμε στη μάχη για να υπερασπίσουμε την πατρίδα μας, την τιμή μας, τα παιδιά και τους προγόνους μας ήταν αναπόφευκτο να νικήσουμε. Αυτή είναι η ζωή μας και δε χρειάζεται να το αγνοούμε.

Τα ξημερώματα της 28ης Οκτωβρίου, ο πρωθυπουργός-δικτάτορας της Ελλάδας Ιωάννης Μεταξάς είπε το **ΟΧΙ** στο τελεσίγραφο του Ιταλού πρέσβη Γκράτσι. Το ΟΧΙ αυτό σήμαινε πόλεμο με την Ιταλία. Αυτό είναι μια ιστορική αλήθεια. Με αυτή τη λέξη όμως εξέφρασε και τη βούληση ενός ολόκληρου λαού. Κι αυτό φάνηκε από ό,τι ακολούθησε από το πρωί ακόμη εκείνης της Δευτέρας.

Στην Αθήνα και στις άλλες πόλεις ο κόσμος ξυπνούσε με τον ήχο των σειρήνων. Κηρύχτηκε επιστράτευση. Τα πανηγύρια στους δρόμους θύμιζαν μάλλον στιγμές ευτυχίας και όχι πολέμου. Όλος ο κόσμος έτρεχε να καταταγεί και να πολεμήσει.

Η πρώτη Ελλάδα της εφημερίδας "Αθύρματος" της 28ης Οκτωβρίου.

Μέχρι τις αρχές Νοεμβρίου οι Ιταλοί έκαναν συνεχώς επιθέσεις. Όμως δεν τα κατάφεραν να σπάσουν τις ελληνικές γραμμές. Ο ελληνικός στρατός ξεκίνησε αντεπίθεση. Κορυτσά, Άγιοι Σαράντα, Πρεμετή, Αργυρόκαστρο. Ο μικρός στρατός που ο Μουσολίνι λογάριαζε για εύκολο αντίπαλο όχι μόνο άντεξε, αλλά τους απωθούσε τώρα μέσα στην Αλβανία.

Ο **έλληνας πεζικάριος**, ο απλός καθημερινός άνθρωπος, ο βοσκός, ο εργάτης, ο παπουτσή, ο αγρότης, πολλές φορές νηστικός, άυπνος, βρεγμένος, λαχανιασμένος σκαρφάλωνε μέσα στο κρύο, στα ρουμάνια και στα κατσάβραχα, κατάπινε τη βροχή και το χιόνι και υπέμενε. Και όταν τον διέτασσαν, μετά από πολύωρες μάχες, εξορμούσε δια της λόγχης κραυγάζοντας «Α Ε Ρ Α» και ανέτρεπε τον εχθρό. Τον εχθρό που δεν ήταν ο καλοκάγαθος, δειλός μακαρονάς, αλλά ένας στρατός που είχε διαλύσει τους Αιθίοπες, τους Γάλλους και τους Άγγλους μόλις πριν δυο μήνες, το Σεπτέμβριο του 1940.

Ο βαρύς χειμώνας, η παγωνιά και το χιόνι που σκέπαζε τα βουνά της Πίνδου ταλαιπωρούσε αφάνταστα τους στρατιώτες των δύο αντιπάλων. Τα κρυοπαγήματα και οι θάνατοι από τις κακουχίες και τις σφαίρες ήταν πολύ συχνά. Παρ' όλες τις δυσκολίες, οι Έλληνες στρατιώτες πολέμησαν ηρωικά, κράτησαν στους ώμους τους ένα βάρος μεγαλύτερο από εκείνο ολόκληρης της Πίνδου και κατάφεραν το θαύμα. Οι στρατιώτες μας ήσαν, όπως τους χαρακτηρίζουν ιταλοί συγγραφείς, *«οι διάβολοι με τις καφέ στολές και τα κράνη σε σχήμα λεκάνης»*.

Γιατί να αντισταθούν οι Έλληνες στη θέληση των Ιταλών; Εξάλλου, δεν ζητούσαν να μας κάνουν σκλάβους! Μια χούφτα λιμάνια και αεροδρόμια ζητούσαν μόνο και ανεμπόδιστη διέλευση! Κι όμως, οι άμεσοι πρόγονοί μας αρνήθηκαν. Και ξεβουλευτήκαν. Και χάλασε η ήρεμη καθημερινότητά τους και σταμάτησε η προκοπή της ρουτίνας. Και χωρίστηκαν ολόκληρες οικογένειες. Για

μια ιδέα. Για την ελευθερία και την αξιοπρέπεια. Κόντρα στο φασισμό και στην υποδούλωση συνειδήσεων και ανθρώπων.

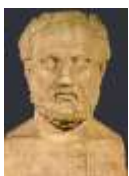
Πόσο σκληρά δοκιμάστηκε αυτή τους η απόφαση. Μέσα στο κρύο των αλβανικών βουνών, στη μοναξιά του πολέμου. Όμως αυτοί εκεί, πιστοί υπηρέτες των ιδανικών.

Την άνοιξη του 1941 οι Ιταλοί προσπάθησαν να αντεπιτεθούν. Το αποτέλεσμα ήταν πάλι το ίδιο: **Αποτυχία**. Τη λύση έδωσαν οι σύμμαχοι της Ιταλίας, Γερμανοί. Στις 6 Απριλίου 1941 επιτέθηκαν στα βόρεια σύνορα της Ελλάδας. Για να ακολουθήσει σε ενάμιση μήνα η μοναδική στα πολεμικά γεγονότα Μάχη της Κρήτης που σήμανε την αρχή του τέλους για την παντοδυναμία της Γερμανίας. Για 219 ημέρες αντιστάθηκε ηρωικά η Ελλάδα στα στρατεύματα εισβολής, πριν αυτά εδραιώσουν τη σβάστικα και στη δική μας επικράτεια.

Γράφτηκε, λοιπόν, στην ιστορία η **αντίσταση των Ελλήνων**, τόσο που ο Βρετανός πρωθυπουργός Τσώρτσιλ αναγκάστηκε να πει τη φοβερή φράση «του λοιπού δεν θα λέγεται ότι οι Έλληνες πολεμούν ως ήρωες, αλλά ότι οι ήρωες πολεμούν ως Έλληνες». Και η αντίσταση συνεχίστηκε αμείωτη κατά τη διάρκεια της *σκληρής γερμανικής Κατοχής*.

Ο Ελληνικός Στρατός ήταν ο πρώτος που κατάφερε να νικήσει στο πεδίο των μαχών τις δυνάμεις του Άξονα και με το παράδειγμά του έδωσε το δικαίωμα σε κάθε φιλελεύθερα σκεπτόμενο άνθρωπο να ανακτήσει ένα πολύτιμο αγαθό: την ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο!

Εμείς οι Έλληνες ας έχουμε πάντα στο μυαλό και στα χείλη μας τα λόγια του **Θουκιδίδη**: «ευτυχισμένοι είναι οι ελεύθεροι κι ελεύθεροι είναι οι γενναίοι». Είναι μια παρακαταθήκη για όλους μας.

Η 28^η Οκτωβρίου ξεκίνησε να εορτάζεται μέσα στην Κατοχή, μέσα στη σκλαβιά από τους κατατρεγμένους, εξαθλιωμένους, πεινασμένους αλλά ψυχωμένους Έλληνες. Η πρώτη επέτειος καθιερώθηκε με διαδήλωση που έγινε στις 28 Οκτωβρίου 1941 αιφνιδιάζοντας τους κατακτητές. Τον επόμενο χρόνο, το 1942, η μέρα τιμήθηκε με ομιλίες και συγκεντρώσεις σε σχολεία, υπηρεσίες, χώρους δουλειάς αλλά και μαχητικές συγκεντρώσεις στους δρόμους της Αθήνας.

Όλοι εμείς σήμερα είμαστε υπερήφανοι γιατί οι παππούδες μας, αποδείχτηκαν γενναίοι και δυνατοί! Οι πράξεις τους, ο αγώνας τους και η αντίστασή τους είναι παντοτινός φάρος κι οδηγός μας.

Μόνο μ' αυτό τον τρόπο θα αποκτήσει αληθινή αξία ο αγώνας και η θυσία των προγόνων μας. Μόνο έτσι θα καταφέρουμε να δικαιώσουμε τους ανθρώπους που προτίμησαν να προσφέρουν ακόμα και τη ζωή τους για να μπορούμε εμείς σήμερα να είμαστε ελεύθεροι.

Και κάτι τελευταίο. Παρακολουθούμε φέτος στην Αμφίπολη την ελληνική γη να γεννάει αγάλματα... **Το 1940 η ελληνική γη γεννούσε ηρωίδες και ήρωες...**

Πηγές: Διαδίκτυο & Εφημερίδες

Ειδομένιος